

על המידע שהא הענקית שבין סככות הקש של כפר-הנופש ניפתחו שולחנות ענקיים, כשכל תנובת הארץ, פירותיה ומימניה מצפים להסתערות הקרובה של חיל הפור- שים מתליאביב. המקום דמה לקרניבל הוליוודי. מועדון הים-התיכון לא היה עוד חלטה של עיריית אייטש לקראת הבחי- רות. פיקניק חגיגי אינו אוסף מקרי של מאכלים רבייקלוריות, כי אם תוכנית בידור מעולה, מתוכננת לכל פרטיה בידי אשפיינסוף מיקצועיים: חבורה עליזה של צרפתים, המסונפת למועדון בין-לאומי ה- שולח את ורועותיו מפרים, ונעזר מן ה- תם בכמה פסיכולוגים רציניים, המבינים לנפשו של הנופש המדופלם.

אוויריהם עשה את שלו לבני תי- מעיים, והמארחים דאגו לנשמה. משום מקום הוסיפו להם הליצנים הקבועים של המקום: מישל הבלונדי, בעל פני הליצן והגיטארה הפיוטית. מישל השחור, ה- מיסכן הקבוע שתפקידו להצחיק עד דמעות בעוד הוא בעצמו מזיל דמעות רטובות כמעט. קלוד בעל המיבטא המתגלגל, בנוסח שפת-רחוב של דרום-צרפת, כולם מאושרים ומחופשים.

הישראלים - נחמדים!

רועת הצוצרות בישרה את האות להסתערות ההמונית. הישראלים גילו לפתע תושייה רבה בכל הנוגע לתרבות

תיהם בלתי-משוחדים, קריצתם כנה. ה- אורחים הישראלים שרעבונם הגיע לשיא מתודש, הוזמנו אל חדרה-האוכל בתרועת הצוצרות. שושים במיטב המחלצות, גילו הישרא- לים שחדרה-האוכל, הפך למועדון-לילית אק- ווסי. על השולחנות אפיריונים של עלי- גפן ואשכולות ענבים. במרכז כל שולחן מעגל גרות דולקים וקישוטי תלת-לפן. אשפי הבישול המקומיים הפגינו את פיסגת מדרגת עברית-צרפתית. שרה יעשה שלום ויווה לה קומפני. הכוסות מתמלאות ומת- רוקנות. הצחק מתגלגל כיון.

חורבותיו של הכפר אכזיב קידמו את היוצאים בחבורות של עיניים נוצצות לתוך הלילה. "עוד תראה עוד תראה כמה טוב היה בשנה, בשנה הבאה." על ראש הבית הגבוה ביותר בכפר דולקת מנורה בעלת שבעה קנים. על הבמה הקטנה מול רחבת- הריקודים כבר מנגנת התזמורת. הג'וק, ההורה, והטוויסט הם טעמיה-המיקרא על הלילה הזה. והקתל מגיב בתפילה בכל רמח אבריו: בקצב, בלהט, בשמחה. הצות. מן החולות עולה אד קל של סתיו, המרגיע את פניהם הלוהטים של הרוקדים והמקפצים. מתוך מערכת סטריאופונית ה- מוצבת אייטש בין סלעיה של הגבעה בוקי עים צלילים אדירים. כל העיניים נישאות לשם. האבנים העתיקות מתכסות לפתע בכחולים וירוקים, אדומים וצהובים. רבבות גיצוצות של זיקוקין די-נור שוטפים את הגבעה.

קולות-הנפץ נבלעים בצלילי הללויה של הנדל. מיוזקות של זיקוקין, פרחים של

חגיגות ראש-השנה תשל"ד הגיעו לשיא של צליל וצבע במועדון היסיה-תיכון כשזיקוקין די-נור שטפו את האתר הישראלי שעל הגבעה מול החוני חוגגים שצפו בהצגה המרהיבה כשהם ניצבים למרגלות הגבעה. הכפר כולו נראה כתפארת ענק דימונית, על רקע היס השחור וצלילי הללויה אדירים שבקעו ממערכת שידור סטריאופונית חדישה ומשוכללת.

המיטבח הצרפתי. תוך להט ועיניים יוק- דות, אם כי בלי ההתלהבות התוקפנית של אורחים בחתונה, החלו מחסלים בשיטתיות את העקרבתנים שניצלו באש, הסלטים רבי-ההשראה, מיטשחי הגבינות וערוגות הפרי המקושטות.

דקי, השף של הכפר, הסתובב מאושר, כבעל-אחוזות שתבואתו עלתה יפה. הוא מבוסס מן הפלישה הישראלית: "הישרא- לים הם נחמדים, הם יודעים לעשות חיים," קבע, "צריך רק להסיר מעליהם את בגדיי- הם ואת השילוט המיקצועי - ותראה איך שהם נהנים מן החיים. הישראלים קפואים - מה פתאום? הצרפתים פשוט אינם מבינים שום שפה אחרת, חוץ משפת- אמם. לכן אינם מסוגלים ליצור קשר עם הישראלי. הצרפתים פשוט מנסים לחפות על מכותם!"

הצגה נמשכת. השמש הוזהו למרכו התפאורה. כמו מתוך עירית-מערבונים זינקו להם סוסים ורוכביהם למסלולים מיוחדים שהוכנו על שפת-הים לטוסיאדה ענקית. הקהל הריע לכבוד הטלפיים. האות ניתן מאקדחו של השף, הקהל הריע ל- מנצח המאושר.

הערב יורד בקדושה וזוררת. הכוכבים ב- אכזיב הם כוכבים מיוחדים. הם אינם רואים כבישי אספלט או שלטי ניאון, אור- 22

במדינה

(החמש מעמוד 18)

ערב ראש השנה סימן זרם ברור של סחף ימני, המאפיין את הנטייה הכללית בדעת-הקהל המאורגנת בישראל. אחד ש- יצא נגד הזרם היה בנימין אליאב, מי שהיה מנהיג מפלגת העם הקטנה בשנות הארבעים, איש המפלגה הרביוניסטית שהתפרסם בהצטרפותו למפא"י עם הקמת המדינה.

במאמר ארוך ומנומק, שפירסם בדבר מתחת לכותרת כירסום השטחים ומגש הכסף, הסביר תלמידו של ז'בוטינסקי מדוע יש להתנגד לתורתו של משה דיין - שהוא מכנה אותה כ"ציונות טריטר- ריאלית" - ויש לשוב לציונות הקלאסית, המתוארת על-ידו כ"ציונות מדינית".

יונה יוניתי. אליאב, שהיה ידוע עד לערב ראש-השנה כאיש האגף הימני של מפלגת העבודה, סולק בתוכה כבר מזמן מכל תפקיד בייצוג או בשילטון (תפקידו האחרון: מתאם רשות-השידור מטעם מיש- רד ראש-הממשלה). התגלה כיונה יוניתי, אף יותר מאיש העבודה אריה ("לונבה") אליאב. בלי שתהיה בנייהם כל קירבה משפחתית או קבוצתית, קבע בנימין אלי- אב בתקיפות את מה שלונבה אליאב חר- ש לומר, בגלל כיסאו בכנסת הקרובה. **בהתייחסו לדבריו של דיין כי ב- בית-הספר לפיקוד ומטה, כי מני- הינו ירדן וערביי השטחים היו מעדיפים כיום להגיע להסדריי- שלום עם ישראל, כתב אליאב:**

"זהו מיסנה היסטורי, חשוב לאיפחות מכל שאר נקודות-הזינוק בתקומת ישראל בארצו: 1882, 1917, 1948, 1967. עתה יש להוסיף: 1973.

עד לפני שבועות מיספר, בטרם יצאה בשורה היסטורית זו מפי שר-הביטחון, היה ידוע לכל, כי הסיכסוך היהודי-ערבי נמשך עד אין קץ וללא מוצא רק מסיבה אחת: משום שבצד הערבי "אין עם מי לדבר". כולם, כולם רוצים בהשמדתנו. איבה טוטאלית, איבת-נוצח.

והנה נאמר לנו, מן המקור המוסמך ביותר, כי כנראה, "יש עם מי לדבר". ולא עוד, אלא שהצד הערבי, שרוצה היה להיבדר איתנו ולעשות איתנו שלום, הוא הוא הצד-שכנגד שלנו בשורש הסיכסוך כולו: ערביי ארץ-ישראל. העם הפלש- תינאי.

מי שהעז לומר כדברים האלה לפני שהם יצאו מפי שר-הביטחון זכח תמיד - אם לא לקיתונות של שופכין, הרי לפחות, בהגדרות-אופי, כגון "יהינפשי", "אוטופיסטי", "קצר-רוח".

הפרת השתיקה. בהמשך דבריו דן אליאב, שהפר את שתיקתו הארוכה, ב- הצעות דיין בדבר ריבונות של ישראל בשטחים הכבושים ואורחות של ירדן (בגדה) ליושבים בהם, לפלשתינאים: "...כל המייעץ כיום לפלשתינאים היוש- בים בתחומי שלטוננו שישאו עיניהם ל- רבת-עמון, נראה בעיניהם כמי שמגיש להם הוכחה חותכת שישראל חומדת את שארית-ארצם ואת אדמותיהם, ודוחה לחלו- טין את שאיפתם לשלום של שיויון ושי- תוף ביניהם לבין מדינת-ישראל".

מילחמת השנה השביעית. בנימין אליאב לא השאיר את דבריו כהנחות מדי- ניות תיאורטיות. הוא פירט את הסכנה החמורה שנגדה בחר לצאת במאמרו ה- מנומק: ניסיונו של משה דיין להשתלט על השילטון במדינת-ישראל, אחרי שהוא מנתח את התנאים הדומים, לדעתו, בין צרפת של סוף שנות החמישים בתקופת משבר אליג'יר לבין ישראל, בשנה השבי- עית למילחמת ששת-הימים - הוא קובע כי משה דיין לוטש עינו לשילטון: "...יש אפילו הטוענים כי כל חייה-ציבור שלנו הם מאבק סמוי או גלוי שסובב על ציר אחד בלבד - מעמדו העתידי של משה דיין במדינה."

חששות גלויים. בנימין אליאב, שלא כלובה אליאב, אינו חושש מלבטא בגלוי את חששותיו: "...בעיני רבים, האחרים פחד וחורדה מפני העתיד, דיין הוא באמת המנהיג הכריזמטי המיועד של האומה... איאמו, שאם לא יתפשרו איתו יפנה להם עורף וילך לדרכו - איננו איום-סרק. דומה שיש לו לאן ללכת."

בשבוע שהחלה מערכת הבחירות ל- כנסת, כשאלופיו של משה דיין, אריק שרון ואברהם יפה, מכינים לדי את ה- בסיס העורפי במחנה הליכוד, כדי להעי- בירו ממנו אל הבסיס הקידמי - כיסא ראש-הממשלה - היו לדבריו של בני- ימין אליאב, הרביוניסט שעשה דרך הסו- כה לזו של שרון-יפה-דיין - משמעות אקטואלית עד להרייה.

האשה

בלה הראל כיום: בלונ" דית נאה ותמירה, בעלת רגליים חטובות ושזופות. לדבריה, העדיף בעלה את אסתר הרליץ על פניה.

שגרירה לקחה ממני את בעלי. היא הרסה את חיי. "שמה של אסתר הרליץ, לשעבר שגרירת ישראל בדנמרק, התפרסם פעמיים - בשני הקשרים מדהימים בניגודיהם. פעם נזכר שמה כאשר התברר כי היא נכללה במקום ה-37 ברישימת המוע- מדים של העבודה לכנסת. אבל שמת של הח"כית העתידה נזכר גם בבית-המישפט, שם, טענת אחות רחי מניה בשם בלה הראל כי הרומן בין בעלה, יוסף הראל, לבין השגרירה - הרס את חיימישפחה שלה.

האשמה פיקאנטית

היתה זו האשמה פנטסטית, לכל מי שידוע מי זו אסתר הרליץ. שכן אסתר הרליץ היא ידידה מקורבת של ראש-הממשלה גולדה מאיר. בוגרת המחזור הראשון בחינוך ביתי הכרם, עבדה הרליץ כמורה בכרכור, שרתה